

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 7/2018-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Mestská teplárenská spoločnosť a. s., skrátený názov: MTS a. s., Palárikova 88, Čadca, zastúpenej advokátkou JUDr. Michaelou Poláčkovou, LL.M., advokátska kancelária, Palárikova 88, Čadca, vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 2 Cb 58/2011 z 30. augusta 2012, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 Cob 325/2012 z 5. decembra 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 35/2014 z 27. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Mestská teplárenská spoločnosť a. s., skrátený názov: MTS a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 3. októbra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Mestská teplárenská spoločnosť a. s., skrátený názov: MTS a. s., Palárikova 88, Čadca (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Cb 58/2011 z 30. augusta 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Cob 325/2012 z 5. decembra 2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obdo 35/2014 z 27. júna 2017 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola navrhovateľkou v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cb 58/2011 pred okresným súdom, ktorého predmetom bola uplatnená náhrada škody v sume 213 359,50 € s príslušenstvom. Okresný súd v označenom konaní rozhodol rozsudkom z 30. augusta 2012 tak, že žalobu sťažovateľky zamietol. Sťažovateľka podala proti označenému rozsudku okresného súdu odvolanie vo veci samej, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Sťažovateľka proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením.

3. Sťažovateľka v sťažnosti doručenej ústavnému súdu v jej veci konajúcim súdom vytýka, že vec nesprávne právne posúdili z dôvodov uvádzaných v sťažnosti. Poukazuje na to, že v jej veci konajúce súdy porušili právnu povinnosť byť viazaný právoplatnými rozhodnutiami, ktoré vo veci sťažovateľky vydali správne súdy, čoho priamym následkom mala byť arbitrárnosť označených napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov. V tejto súvislosti tiež vyčíta nedostatočné odôvodnenia napadnutých rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, ktoré považuje za zmätočné a arbitrárne. Z týchto dôvodov považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za porušujúci jej označené práva.

3. Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu, ako aj krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, všetky označené rozhodnutia všeobecných súdov zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu a nahradil trovy konania.

II.

4. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemá zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

7. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok okresného súdu ako súdu prvej inštancie, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať označený napadnutý rozsudok okresného súdu, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu jej právam.

8. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu ako súdu prvej inštancie odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

9. Pokiaľ ide o rozsudok krajského súdu ako súdu odvolacieho, ústavný súd sa musel v tejto časti sťažnosti v prvom rade zaoberať otázkou včasnosti jej podania ako jednou z procesných podmienok prípustnosti sťažnosti. V tejto súvislosti bral do úvahy svoju pravidelnú judikatúru vychádzajúcu z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54, z ktorej vyplýva, že v prípade podania dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu a jeho procesného odmietnutia najvyšším súdom je lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu považovaná za zachovanú. V takýchto prípadoch sa potom lehota určená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde počíta od právoplatnosti procesného rozhodnutia dovolacieho súdu. Ústavný súd v okolnostiach prípadu (včas podaná sťažnosť v časti namietajúcej napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho) nepovažoval predloženú sťažnosť v časti namietajúcej napadnuté rozhodnutie krajského súdu za oneskorene podanú, preto preskúmal jej dôvodnosť v rámci predbežného prerokovania sťažnosti.

10. Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou predovšetkým podotýka, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

12. Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť v tejto časti nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

13. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

14. Podstatná námietka sťažovateľky spočíva v tvrdení arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu založenej na názore, že zistenia a závery krajského súdu sú vnútorne nelogické, popierajú zistený skutkový stav, čo sa týka právoplatne vyhláseného stavu núdze, existencie poruchy a príčin vzniku škody, ako aj tzv. kauzálneho nexu.

15. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako ESLP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

16. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Krajský súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku uviedol:

«S uvedeným sa stotožnil i odvolací súd. pričom je žiaduce zdôrazniť kumulatívny charakter všetkých troch atribútov, súčasné splnenie ktorých sa vyžaduje pre úspešné uplatňovanie náhrady škody i v žalovanom prípade. Aj v rozsudku Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky z 30.06.2010, sp.zn. 5Cdo 126/2009 v inej veci bolo konštatované, že „pre posúdenie predmetnej veci je významné, že škoda, ako predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, je daná len vtedy, ak vznikla v príčinnej spojitosti s nesprávnym úradným postupom”. Z kumulatívneho charakteru vyššie uvedených podmienok pre náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom a/alebo nezákonným rozhodnutím žalovaného v predmetnej veci vyplýva, že ak sa okresný súd zaoberal ako nosnou podmienkou, či bol daný kauzálny nexus, tak uvedené netvorilo takú vadu konania, resp. rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorá by mala za následok nesprávne vecné rozhodnutie vo veci. Z logiky veci vo všeobecnosti napokon vyplýva, že kauzálny nexus môže byť daný len za predpokladu existencie určitej škody a protiprávneho (ne)konania škodcu...

Žalobca žalovaný nárok opieral o tvrdenie, že nesprávny úradný postup, resp. nezákonného rozhodnutia žalovaného vydané v súvislosti so stavom núdze v tepelnej energetike sú priamou príčinou vzniku žalovanej škody (č.l. 12 spisu). Avšak nebolo sporné, že žalobca mal vybudovanú kotolňu v budove [REDAKOVANÉ], vlastnícky patriacej inej obchodnej spoločnosti, [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len [REDAKOVANÉ]). pričom medzi žalobcom a spoločnosťou [REDAKOVANÉ] existoval právne a finančne nedoriešený stav vecného bremena - prístupu ku kotolni. [REDAKOVANÉ], ako vlastník budovy, žalobcovi bránil v prístupe ku kotolni na odstránenie prerušenia dodávky tepla pre viacerých zmluvných odberateľov žalobcu. Primáme a priame i vo vzťahu k žalovanej škode tak boli súkromno-právne záväzkové vzťahy žalobcu k iným subjektom práva, pričom otázka neskoršieho domáhania sa žalobcu práva na vyhlásenie stavu núdze v tepelnom hospodárstve, bola sekundárna a sprostredkovaná vo vzťahu k uplatňovanej náhrade škody. Za relevantné považoval odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa i vo vzťahu k uplatňovanej náhrade škody konanie spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá bránila žalobcovi v prevádzkovaní kotolne (dôkazy na č.l. 132-202 spisu). Účelom zák. č. 514/2003 Z.z. nie je sanácia škody vzniknutej zo súkromno-právnych vzťahov poškodeného...

Samotné nedodanie tepelnej energie žalobcom zmluvným odberateľom tepelnej energie bolo zapríčinené primáme a priamo súkromnými spornými obchodno-právnymi

vzťahmi žalobcu s majiteľom budovy, v ktorej sa plynový kotol nachádzal. Majiteľ budovy znemožnil žalobcovi prístup do tejto budovy...

Odvolací súd poukazuje i na to, že žalobca v prvostupňovom konaní netvrdil ani nedoložil, že by (čo i čiastočne) žalovanú náhradu škody uplatňoval v rámci súkromnoprávných vzťahov priamo od vlastníka budovy, ktorý mu bránil v prístupe ku plynovej kotolni a preukázateľne mu bránil v jej prevádzkovaní, čo nepochybne bolo určujúcou príčinou okolností vedúcich ku škode na strane žalobcu. I v tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že okresný súd dostatočne a správne vyhodnocoval skutkovo a následne i právne otázku príčinnej súvislosti medzi protiprávnym stavom ako príčinou a škodou ako následkom za vychádzania z konkrétnych okolností a súvislostí vo veci ako vyplynuli z vykonaného dokazovania. Odvolací súd zdôrazňuje, že i vo všeobecnej rovine je treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala a je rozhodujúca iba vecná súvislosť príčiny a následku (k tomu porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.10.2010, sp.zn. 3Cdo 130/2010). Práve uvedenú vecnú súvislosť priamej príčiny a následku v posudzovanej veci žalobca nepreukázal, a to ani z hľadiska nesprávneho úradného postupu v nečinnosti žalovaného pri rozhodovaní o návrhu žalobcu na vyhlásenie stavu núdze v tepelnom hospodárstve v rozhodnej dobe. V tomto smere len podporne a primerane krajský súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.10.2010, sp.zn. 5Cdo 301/2009, v zmysle ktorého ..nedodržanie lehoty uvedenej v § 32 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (Katastrálny zákon) môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom štátu alebo nesprávnym úradným postupom len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku účastníka katastrálneho konania, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve (iba) týmto postupom...»

17. Ústavný súd už uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované

základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

18. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky o arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že jeho závery v kontexte rozhodných skutočností sú jasné, zrozumiteľné a logické. Pokiaľ sa vo veci konajúce súdy zamerali na zodpovedanie základnej otázky, či existuje medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom vzťah priamej príčiny a následku ako jeden z predpokladov existencie nároku, tak z hľadiska procesnej ekonómie je takýto postup legitímny, pretože nemá význam sa zaoberať ostatnými predpokladmi zodpovednosti za škodu, ak krajský súd, ako aj okresný súd zhodne dospeli k záveru, že v okolnostiach posudzovanej veci tento predpoklad kauzálny nexus nie je.

19. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

20. Vzhľadom na uvedené úvahy argumentácia krajského súdu nevykazuje znaky procesného excesu, ktorý by bol z ústavného hľadiska neakceptovateľný. Ústavný súd preto nemá dôvod do napadnutého rozsudku najvyššieho súdu svojím rozhodnutím zasahovať, pretože podľa jeho názoru medzi jeho obsahom a obsahom základných práv garantovaných

čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

21. Ústavný súd v nadväznosti na záver o neexistencii príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením práv garantujúcich spravodlivý proces a súdnu ochranu dospel k záveru, že neexistuje ani relevantná súvislosť medzi namietaným porušením práv materiálnej povahy a napadnutým rozsudkom krajského súdu, keďže v okolnostiach prípadu interpretácia a aplikácia na vec vzťahujúcich sa noriem sledovala ich zmysel a účel, preto sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu ako súdu odvolacieho odmietol podľa 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

22. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že nezistil relevantnú súvislosť medzi označeným právom podľa ústavy a napadnutým rozsudkom krajského súdu, a to aj s ohľadom na záver o neexistencii príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením práv garantujúcich spravodlivý proces a súdnu ochranu a napadnutým rozsudkom krajského súdu.

23. Sťažovateľka ďalej namietala aj porušenie svojich označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Najvyšší súd jej dovolanie odmietol ako procesne neprípustné. Sťažnostná argumentácia o porušení označených práv bola redukovaná na výhrady (bod 37 odôvodnenia sťažnosti, pozn.), že k porušeniu označených práv malo dôjsť z toho dôvodu, že najvyšší súd prevzal skutkový stav tak, ako bol konštatovaný krajským súdom a okresným súdom. Sťažovateľka zároveň uviedla, že *„v princípe nemá výhrady proti právnemu zdôvodneniu odmietnutia dovolanie pre neprípustnosť“*. V nadväznosti na uvedené tvrdí, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je arbitrárne, porušujúce jej označené práva.

24. Ústavný súd v tejto súvislosti len konštatuje, že argumentácia sťažovateľky je zmätočná, protichodná a nedostatočná. Pokiaľ sťažovateľka videla porušenie svojich práv v skutočnosti, že najvyšší súd prevzal skutkový stav zistený súdmi nižších inšancií, tak ústavný súd upriamuje jej pozornosť na § 442 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

25. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého rozhodnutia dovolacieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa zaoberal všetkými námietkami sťažovateľky vznesenými v jej dovolaní, náležite ich aj vyhodnotil a dospel k záveru, že vady konania namietané sťažovateľkou nezakladajú prípustnosť dovolania, preto ho ako procesne neprípustné odmietol. Vychádzajúc z uvedeného zistenia, že najvyšší súd svoje rozhodnutie zákonným spôsobom odôvodnil, sa nemožno stotožniť s názorom sťažovateľky, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho došlo k porušeniu jej označených práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

26. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, považujúc ho za arbitrárne, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

27. Pokiaľ sťažovateľka namietala, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu v dovolacom konaní došlo k porušeniu jej označených práv hmotnej povahy, ústavný súd konštatuje, že záver najvyššieho súdu o neexistencii dôvodov prípustnosti jej dovolania nemá spojitosť s označenými právami hmotnoprávneho charakteru. Závery najvyššieho súdu považuje ústavný súd za dostačujúce pre konštatovanie, že neexistuje relevantná súvislosť medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu na jednej strane a napadnutým uznesením

najvyššieho súdu na strane druhej. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ostatnými v nej uplatnenými návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2018